

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Appellationibus. Consilium CLXXXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

Appellationis renuntiatio.

1. Appellandum in scriptis ab interlocutoria.
2. Articuli peremptorii & relevantes si rejiciantur appellare licet.
3. Appellationi renuntiatur per ulteriorem comparitionem.
4. Appellationi renuntiatur non potest procurator.

CONSILIVM CLXXXVII.

QUOD in causa appellationis per Henricum Beverli appellansem interposita à sententia interlocutoria lata per Dominum Decanum S. Petri Leodiensis ultimâ Augusti novissimè præteriti, contra M. Lambertum Gielkens, aliosque ejus litis consortes, per Venerabilem D. Præpositum Beatæ Mariæ Walcuriensis procedi possit, idemque D. Præpositus sibi jurisdictionem in hac causa vindicare debeat, ex sequentibus rationibus deducitur.

1. Et primò quidem de legitima forma interpositæ appellationis evidenter constat: nam interposita est per ipsum Henricum in præsentia ipsius iudicis: idque in scriptis atque expressa gravaminis causa, uti in appellationibus ab interlocutoria oportet, Clem. Appellanti De appel. & deinde debita cum instantia petiti apostoli, Clem. Quamvis rigor eod. tit. tam per Henricum ipsum, quàm Ioannem Motmans ad hoc specialiter constitutum procuratorem: uti hæc constat ex instrumento appellationis in hac instantia exhibito. Prout etiam ex collatione ejusdem instrumenti, & actis coram præfato D. Decano habitis constat, intra decendium hujusmodi appellationem esse interpositam: Lata enim fuit sententia ultima Augusti post meridiem hora vespertarum; appellatio autem interposita 10. Septembris ante meridiem, & sic ante lapsum decem dierum, qui in hoc casu de momento ad momentum computantur, Auth. Hodie C. De appel.

2. De iustitia appellationis constat, quòd iure permissum sit à repulsione seu reiectione exceptio-num, allegationum, aut articulorum perempto-rialium, & qui ad iustificandam causam partis faciunt, appellare, c. Dilecto De appel. Clem. Cum à repulsione eod. tit. Peremptorios autem & relevantes esse hujusmodi articulos, quos præfatus D. Decanus reiecit, evidenter constat ex rationibus in scedula appellationis per Henricum exhibita; quas latius non prosequimur. Hoc tantùm addentes, quòd longè iustiore ratione hujusmodi reiectos articulos admittere debuisset, quàm postea admisit ejusdem ferè tenoris alios per assertum dicti Henrici procuratorem sine mandato exhibitos.

3. Quæ satis anima ivertens pars adversa, aliunde præfatum Henricum à prosecutione suæ appella-tionis depellere conatur; quasi eidem renuntiave-rit per ulteriorem processum coram eodem D. Decano, c. Sollicitudinem De appel. c. Gratum De off. & potest. iud. deleg. Verum quidem est, quòd Arnoldus Meldart, qui procurator Henrici usque ad diem prædicti decreti reiectoris fuit, postea ulter-rius in hujusmodi causa coram præfato Domino Decano processit: sed tamen inde non potest

inferri, quòd Henricus suæ appellationi renuntia-verit. * Nam hoc receptum est, quòd procura-tor non possit appellationi solemniter interpo-sita renuntiare in præjudicium domini sui sine ex-presso ac speciali mandato, Bald. in l. ult. §. fin. nu. 14. C. De temp. appell. & in l. 1. §. si procurator nu. 5. & ibi las. nu. 12. Si quis ius dicen. non obtemp. Alex. conf. 115. Attentius narratis vol. 5. Idque potissimum ubi dominus in propria persona non adhibito eo-dem procuratore appellavit, & ad petendum apo-stolos alium procuratorem constituit; uti factum est in proposito. Id enim est expresse contravenire facto domini sui; & speciem quandam revocatio-nis procuratoris habet comparitio & actus per dominum interpositus, ac multò magis alterius procuratoris constitutio, in eo actu potissimum, quo prior procurator in effectu delinit esse procu-rator: appellatione enim interposita, ut non cogi-tur procurator illum prosequi, ita quoque finitur illius mandatum, l. Invisum C. de procurator. & ibi Bart. Nota decis. 2. Si dominus, alias est 2. de procurat. in novu. Et quòd non fuerit Henrico ulla voluntas renuntiandi hujusmodi suæ appellationi constat evidentiissimè per exactam illius diligentiam in prosecutione; ob id, quòd rescriptum Venerabili Domino Præposito præsentatum, sit Romæ im-petratum secunda Novembris, & sic ante lapsum duorum mensium ab interposita appellatione; ita ut sibi imputare debeat pars adversa, quòd ad procuratoris in effectu revocati nutum & volun-tatem, in causa ignorante Henrico processerit, & de mandato aut saltem facultate revocandi dili-gentius non inquisiverit. Et quamquam de iusti-tia appellationis superius proposuimus; in eo ta-men articulo, in quo nunc veriamur, illius ratio haberi non debet: cum hoc tantùm quaeratur, an D. Præpositus sit iudex competens. Quo decre-to, per exhibitionem actorum aliarum instantia-rum, aliasque rationes, latius deducetur de ius-titia appellationis iustitia: sic quòd in re præsentis satis sit convincibilibus & apertis rationibus demon-strasse, quòd causa appellationis rectè sit ad Se-dem Apostolicam devoluta, & D. Præposito commissa, perdurante adhuc potestate in eadem causa ulterius procedendi; cum etiam in dubio potius iudicandum sit recipiendam, quàm non recipiendam esse appellationem, l. 1. & ibi las. in 6. notabili d. si quis cautionib. Decius consil. 34. Et pro-tenus nu. 5.

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

Appellationis renuntiatio.

1. Appellans qui iudicatum facere incipit, recedere in-telligitur ab appellatione.
2. Appellans petendo terminum solvendi appellationi re-nuntiare censetur.
3. Appellans agendo actum quemcumque contrarium appellationi renuntiare intelligitur.

CONSILIVM CLXXXVIII.

AVDIRI amplius non debet Dominus Ni-colaus Huberlant in prosecutione appella-tionis, quam se interposuisse dicit à sententia Vene-rabilis Capituli Nivellensis ad Sedē Apostolicam; nec ullæ

nec ulla possunt esse in hac causa Venerabilis D. Officialis Namurcensis ad hanc appellationis causam ex delegatione apostolica delegati Iudicis partes, neque etiam alia eius iurisdictione, quam in declarando sibi nullam competere iurisdictionem, ac cōdemnando appellantes in expensis in hac causa factis. Est enim hoc rescriptum prorsus subreptitium & obreptitium, ex omnia per dictam appellantis narrationem, quod post interpositam appellationem ceperit illi parere, adeundo scholas Lovanienſes, ad quas correctionis causa remissus erat, & iniunctam penitentiam ibidem agendo.

1. Qui enim iudicatum facere incipit, etiam si primo actum non perficiat, interposita appellationi, velut ex penitentia renuntiare censetur: quippe spontanea paritio, seu executio, prosequenda appellationis animum deponit, *c. Quod ad consultationem, De re iud.* * Sicuti & is (quod multo minus est) qui condemnatus à Iudice petit terminum seu dilationem solvendi, sententia acquiescere & beneficio appellationis renuntiare censetur, *l. ad solutionem C. eod. tit.* † Imò qui coram Iudice, à quo provocavit, comparando quemcumque actum sententia approbatorium, vel appellationi quoquo modo contrarium, aut ab eo diversum facit & explicat, idem facere intelligitur, *c. Sollicitudinem De appel. d. c. Quod ad consultationem, c. Gratum de off. & pot. iud. deleg. c. Cum venisset de testib. late Felin. in d. c. Quod ad consultationem.*

Quod quidem in proposito tanto potentius dici potest, ex eo, quod dictus appellans incepta & aliquousque perducta sua penitentia, per plures supplices libellos apud Capitulum insisterit pro dicta sententia commutatione & moderatione, hoc est ut iniunctam penitentiam Lovanii per visitationem scholarum peragendam, Nivelle peragere posset, idque etiam obtinuerit, ut constet per supplices libellos partim sua manu, partim alterius ex eius mandato scriptos & Capitulo exhibitos. Quae enim quisque supplicando narrat, narrata confiteri & petitis acquiescere censetur, *l. Cum precum C. De lib. caus.* Ita ut etiam nullo facto actu executivo, qui sententia lata conformis sit, facta ab eo, qui condemnatus est, sola petitio ad obtinendum terminum seu dilationem solvendi vel parendi rei iudicatae, inducat approbationem sententiae, & ex consequenti renuntiationem appellationis, non tantum interpositae, quod nullam dubitationem habet, *d. l. ad solutionem*; sed etiam interponenda, durante scilicet adhuc tempore interponenda appellationis, si actus aliquis executivus accedat, ut eleganter tradidit Felinus, *in d. c. Quod ad consultationem.* Ut proinde multo magis constituenda sit approbatio latae sententiae, & renuntiatio iam interpositae appellationis per quemcumque actum executivum; latae sententiae conformem seu ad illius executionem tendentem; ut est in casu proposito, inchoatio penitentiae per accessum ad locum designatae penitentiae, & praeterea petitio & impetratio commutandae ac moderandae penitentiae. Porissimum quod id sit velut quaedam pactio seu transactio super lata sententia, per quam constat interpositam appellationem resolveri, & Iudicis causae appellationis nullas esse partes in discutiendo negotio principali, *l. Tale*

§. qui provocavit De pact. quia pro confesso habetur, qui sic petit & obtinet: adversus confesum autem nullae sunt Iudicis partes, nisi in exequendo, *l. Proinde D. ad leg. Aquil.* Et qua ratione censetur appellationi renuntiare, qui sic quoquo modo sententiae parendo petit aut impetrat; ita quoque nullitati renuntiare censetur, quae appellationi semper tacite inest, & velut in ejus ventre clauditur, *Alex. in l. 4. §. condemnatum n. 11. d. De re iudic.* Sic quod qui auctoritatem rei iudicatae per voluntariam paritionem latae sententiae superinducit, nullo modo amplius conqueri possit; obstante nimirum ei exceptione rei iudicatae, quae non tantum perimendi potestatem habet, sed etiam repellendi à limine iudicii; ut nec audiri debeat, qui rem iudicatam contra se habet, *c. 1. De litis contest. lib. 6.*

Cum ergo dictus appellans renuntiatione ac paritione rei iudicatae appellationem interpositam deferuerit, idque S. D. N. Papa narrare praetermiserit; consequens est, vitio surreptionis & obreptionis laborare hoc rescriptum, illiusque vigore Venerabili D. Officiali nullam competere iurisdictionem: nam si id narratum fuisset Pontifici, rescriptum hoc delegatorium causae appellationis, quae non erat in rerum natura (extincta scilicet & resoluta per dictam renuntiationem) concessum verosimiliter non fuisset: cum nec Papa, nec Imperator suo rescripto facile velint resuscitari seu restaurari rem iudicatam, *l. 1. C. De re iud.*

Quae cum ita sint, consequitur officium & partes Venerabilis Domini Officialis esse, ut quod generaliter fit proposita exceptione rei iudicatae in prima instantia (repellere scilicet agentem à limine iudicii adversus actionem primariam, etiam si sententia actionem ipso iure non primat) hic quoque & multo magis fieri debeat adversus appellationem ipso iure per renuntiationem resolutam. Idque non obstante, quod pars appellata in ejus iurisdictione consenserit. Est enim id factum cum debitis protestationibus, & extenditur huiusmodi consensus dumtaxat ad simplicem iurisdictionem, non etiam appellationis recognitionem aut approbationem; ea in parte appellato integra manente sua defensione quacumque, & inter cetera ultroneae renuntiationis etiam ad impediendum litis ingressum: quia huiusmodi exceptiones non ipsum Iudicem, sed vel iudicium ac processum, cum in limine illius proponuntur; vel merita causae, cum post litem contestatam proponuntur, respiciunt, *d. c. 1. & ibi Doct.* quae sane omnia extra dubitationem sunt.

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

Appellationum termini, & desertio.

1. 5. Probare non debet quod probatum non relevat.
2. Appellationis desertio inducitur etiam ex lapsu termini per Iudicem praefixi.
3. Appellanti à Iudice praefixi termini quomodo accipiuntur.
4. Mensis quot dies habeat.
5. Apostolorum petitio omissa inducit desertionem appellationis.
7. Apostoli à singulis Iudicibus, cum plures sententiam dixerunt, petendi.

CON-